

MARIANA MICHALSKÁ

OBYČAJNÝ DEŇ

VYDALO MENA s. r. o.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-969-6397-2

Mariana Michalská

Obyčejný deň

Technická spolupráca: Ličko Michal, Kitlei Karol

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0397-8

Pod'akovanie

Ďakujem všetkým Vám, priatelia, ktorí ste mi verili a šli so mnou od začiatku písania až po úspešný koniec.

V prvom rade patrí pod'akovanie mojej rodine, ktorá so mnou mala trpezlivosť a trpela moje nálady, keď mi písanie nešlo. A ďakujem aj Slavovi Sujovi, ktorý pomáhal tvoriť obálky mojich kníh.

Ďakujem Vám

I.

Mal to byť jeden obyčajný deň, obyčajná cesta do práce. Ale nebola. Keby mi niekto deň predtým povie, že namiesto do práce pocestujem extra linkou do nemocnice, tak mu poviem, že bol pridlho na slnku. Opak bol však pravdou. Ráno začalo ako každé iné. Budíček šesť tridsať naznačoval, že začína ďalší pracovný deň. Vonku zima ako v psinci, nuž komu by sa chcelo z teplej postele. Keď som sa už ako tak odhodlala opustiť mäkučké, teplučké hniezdočko, namierila som si to do sprchy a potom do kuchyne. Ponáhľať som sa nijako extra nemusela. Klient mal prísť až okolo deviatej. Zvykla som si vstávať skôr, aby som si nechala časovú rezervu. A pohľad do snehom zafúkaného okna naznačoval, že som urobila dobre. Vonku to vyzeralo, akoby malo čochvíľa spadnúť nebo – slovami mojej starej mamy – čerti sa ženili.

Bolo síce Valentína, ale počasie sa dnes rozhodlo, že neukáže láskavú tvár. Akoby si pomyslelo, že láska má ostať schovaná za zavretými dverami a teda aj milenci by mali sedieť radšej v teplej posteli.

Usmiala som sa. Ja by som tiež najradšej ostala v teplej posteli. Ale práca volá. Vzdychna som si. Romantika musí počkať do večera. Navyše aj Karol má priletieť len v podvečer zo služobky. Konečne. Už som sa ho nevedela dočkať. Bol preč celý týždeň a mne to pripadalo ako večnosť. Pracoval ako dizajnér pre svetovú spoločnosť, takže cesty do zahraničia neboli neobvyklé. Niekedy ma brával zo sebou, keď som mala voľno v práci aj ja, ale tentoraz to nešlo.

Kukučkové hodiny v kuchyni odkukali pol ôsmej. Najvyšší čas, pomyslela som si. Dopila som kávu, dojedla raňajky, rýchlo presušila vlasy, nahodila make-up, zo skrine vytiahla koralovo – červený kostým s bielou blúzkou, vysoké čižmy a dlhý čierny kabát zo šálom, chmatla kľúče od auta,

od bytu a tašku s podkladmi pre klienta a vybehla som von do toho úžasne „romantického“ počasia k autu. Bolo mi jasné, že nato, aby som sa dostala z dvora, budem potrebovať pomoc lopaty. Ale našťastie toho ešte veľa nestihlo nafúkať. O nejakých desať – pätnásť minút som bola hotová. Rýchlo som preparkovala auto z dvora na cestu, kým vietor opäť nenafúka sneh tak, že neotvorím bránu. Vietor sa zhoršoval. Začala byť zlá viditeľnosť. Už ani stierače nestíhali stierať sneh z čelného skla. Dostala som nutkanie preložiť schôdzku na inokedy. Vedť možno do tohto pekla aj tak nepríde. Už som načahovala ruku za mobilom, keď zazvonil. Až ma trhlo od zľaknutia. Karol.

„Ahoj, láska.“ - ozval sa jeho stále veselý hlas.

„Ahoj, miláčik.“ - odpovedala som, keď som sa zo dva tri razy predýchala zo zľaknutia.

„Krásny deň zamilovaných ti prajem. Viem, že ideš do práce, ale musel som ťa počuť. Veľmi mi už chýbaš.“ - jeho hlas znel ustarostene a unavene.

„Ďakujem, miláčik.“ - odpovedala som.

„Aj tebe prajem krásny deň zamilovaných. Dúfam, že večer si ho užijeme naplno. Kedy prilietaš?“

„Mali by sme pristáť okolo šesťnásť tridsať, ak sa počasie nerozhodne inak. Aj doma máme „súdny deň?“ - opýtal sa.

„Pravdaže, vyzerá to tu ako na Štedrý deň.“ - povedala som.

„Človek by si myslel, že zima nastupuje a nie, že pomaly končí. Láska, musím ísť, o deviatej má prísť klient. Teším sa na teba večer.“

„A nechceš ho radšej zrušiť, keď je takéto počasie?“ - opýtal sa.

„Uvažovala som nad tým...,“ - priznala som.

Čosi sa mi na dnešnom dni nepozdávalo.

„Ostaň doma, láska. A ja sa idem baliť. O chvíľu mi to letí. Večer sa vidíme. Zatiaľ pá.“ - pozdravil a zložil.

S Karolom sme boli spolu sedem rokov. Neboli sme manželia, zatiaľ nám to takto vyhovovalo. Pracovali sme spolu v jednej firme a okrem toho sme mali aj spoločné

záujmy – cestovanie a turistiku. Karol chodil na služobné cesty, niekedy „pribalil“ so sebou aj mňa, takže sme pochodili spolu Anglicko, Francúzsko, Španielsko, Rakúsko... Na deti sme zatiaľ nemysleli, napokon taký starí sme ešte neboli. Karol mal v máji dvadsaťšesť a ja v auguste o rok menej. Doslova sme žili jeden pre druhého.

Po desiatich minútach som sa rozhodla. Vytočila som číslo klienta, ospravedlnila som sa, že ruším stretnutie. Vlastne zrušenie bolo obojstranné – kvôli počasiu. Ja som síce mala do práce len pätnásť minútovú cestu, ale on päťdesiat kilometrovú. Napokon sme sa doholi, že podklady pošlem cez mail a stretneme sa v priaznivejšom čase.

Keď už som bola v aute, rozhodla som, že pôjdem nakúpiť na romantickú večeru. Naštartovala som. Akoby aj auto vedelo, že mám sedieť doma, odmietalo poslušnosť. A potom sa to stalo...

II.

„Už je hore.“ - ozvalo sa nado mnou.

„Dobré ráno, slečna!“

Otvorila som oči. Nado mnou sa skláňal akýsi muž v bielom plášti s kopou svetlami za sebou, ktoré mi rezali oči.

„Kde som to?“ - opýtala som sa slabým ledva počuteľným hlasom, ktorý akoby nepatril mne.

„V nemocnici, slečna.“ - ozval sa muž, asi lekár.

„Čo sa stalo?“ - bola som neskutočne unavená, slabá, ubolená a chcelo sa mi spať.

„Mali ste autonehodu, slečna.“ - odpovedal muž.

„Pred domom do vás nabúralo v tej obrovskej fujavici nákladné auto, ktoré dostalo šmyk.“

„Kedy? Ako?“ - myšlienky mi prúdili hlavou a zrejme som ich hovorila nahlas, lebo mi znova odpovedal ten istý muž.

„Pred piatimi dňami.“

Päť dní!? Čože?! Nechcela som veriť tomu, čo som práve počula. Rozhliadla som sa po izbe. Pri posteli stál lekár s dvomi sestričkami, na stene za nimi bol televízor a gauč s malým stolíkom a kreslom. Asi nadštandardná izba.

„Ako som sa sem dostala?“ - pátrala som ďalej.

„Susedia počuli ranu na ulici, tak zavolali rýchlu pomoc.“ - odpovedal lekár.

„Šofér je v poriadku?“ - opýtala som sa.

„Nie, bohužiaľ, náraz bol veľmi silný. Vyhodilo ho z kabíny a auto sa prevrátilo na neho. Vaše šťastie, lebo tým vám zachránil život.“ - poznamenal lekár.

Až vtedy som si uvedomila, že na krku mám fixačný golier, ktorý mi bránil v otočení hlavy, noha visela v sadre nad posteľou a mňa bolelo celé telo.

„A čo mi vlastne je?“ - pýtala som sa neisto.

Lekár sa pozrel na sestričky vedľa seba a potom odpovedal:

„Máte otras mozgu, podvrtnutú krčnú chrbticu, ruku zlomenú na troch miestach, prasknuté rebro a noha...“ - pozrel na mňa.

„Čo noha?“ - spýtala som sa vystrašene.

„Viete, slečna, keď vás našli, nohu ste mali vtlačenú pod sedadlom pod sebou. Podarilo sa nám ju dať ako tak do poriadku, ale výsledok bude jasný najskôr za štyri až šesť týždňov. Dovtedy si u nás trochu oddýchnete.“ - snažil sa ma utešiť, to mi bolo jasné.

Jeho dobrácky pohľad ma trochu upokojil.

„Kde je môj priateľ? Nebol tu?“ - opýtala som sa odrazu.

„Je vonku na chodbe. Je tu odkedy vás priviezli. Ani sa odtiaľto nepohol.“ - usmiala sa mladunká sestrička.

„Tuším má ešte aj batožinu z lietadla pri sebe:“

„Môžem ho vidieť?“ - zrazu som ožila, aj keď únava ma neopúšťala.

„Teraz už áno.“ - pousmial sa lekár.

„Len žiadne dlhé rozhovory. Potrebujete si oddýchnuť a načerpať nové sily.“

Pokynul sestričke, aby ho zavolala dnu a pobral sa aj s druhou z miestnosti.